

SONBAHAR VE HÜZÜN

Maksut KOTO

Hüzünler yüklenmiş bir vapur sabahıyım. Gözlerime yaprakların sonbahar hışırtısı damlıyor. Elimde kocaman kitaplar, kocaman boşluklar, kocaman iyilikler, kocaman maziler... Doldurmuşum keyfime bir sonbahar kahvesi, yudumluyorum. Nasıl da geçiyor içimizdeki zaman, ne kadar da sahici ölüm denilen vakit. Etrafımızda kırılan renkler, dökülen umutlar, cilveleşen çiçekler, büyüyen çocuklar... Hepsi biraz da biziz çünkü bizden doğma bir döngü bu.

Yine hüzün mevsiminde kalbim. Kırılmışlık ne kadar da uslu! Ne kadar da gerçeğiz bir bilseniz... Acıyı bilir yanımız çoğalıyor gün geçtikçe yani insan olduğumuzun resmiyetidir yaralarımız... Herkesin yaralarından sevgiyi çoğaltıyor dünya.

“*Sonbahar-ki acının değişmez dipnotudur*” diyor Metin Altıok. Sonbahar ve acı, bitmez bir film gibi. Ne kadar çok senaryo karalanmıştır, ne kadar başrol oyuncusu değişmiştir. Kim bilir!

Her sokak ayrı bir yalnızlık, her şehir bambaşka bir sığınak, her kalp farklı bir fanus, her ağız eksik bir cümle... İnsanların koşuşturduğu şu dünya, bir sonbahar kapısı. Yine ömür denilen ısmarlama şey, hatırlatıyor bize kendimizi. Geçen günler, geçecek günlere birer sınav. Bunu bilmiyoruz.

“*gitme, sonbahar oluyorum, sonrası, hiç*” misali, ne kadar da hiçliğe doğru yol alıyoruz. Hasan Hüseyin Korkmazgil ne güzel de anlatmış hayatı üç sözcükle; gitmek, sonbahar ve hiç...

Mevsimlerden sonbahar. İyilikler ve kötülükler dünyasındayız. Savaşlar bir yandan sürüyor, mülteci sorunları bir yandan, sığınmacılar bir yandan

ve bir türlü bitmeyen hainlikler... Şehit haberleriyle acıyan kalpler ülkesiyiz biz. Düşman içimizde, vicdanımızı öldüren şeytan! Yüreğinde evlat acısı büyüten anne, baba, eş ve çocuklar... Ah diyorum hiç olmasaydı bunca kötülük; yaşamak için mi bunca mücadele yoksa ölmek için mi...

İyi ki de şairler var diyorum. Yaşamak bir dize kadar kısa ve sonsuz olmalı. Bir pencerecik ömre, ne kadar da çok şey baktırabilir insan! Ömür bitmeden yani sonbahar gelmeden, güzellikler büyümeli bahçemizde. Gülmesini iyi bilmeli insan, sevmesini, beklemesini hatta gökyüzüne bakmasını (Turgut Uyar'ın "Göğe Bakma Durağı" şiirindeki gibi) ... Yani yaprak dökümü gelmeden, vakitlice yaşamalı...

Etrafımda bir kalabalık yani herkesin yalnızlığından oluşmuş bir yumak. Nereye yuvarlarsanız oraya gidiyor. Bu yumağın neresindesiniz? Bilmiyorum. Kimse bir şey bilmiyor sadece zaman gelip geçiyor. Gözlerimizden, sevdalarımızdan, sevdiklerimizden, şehirlerimizden, dostlarımızdan... hızlıca akıp gidiyor.

Bir sonbahar geldi ya bir ilkbahar hasretidir şimdi yaşamak. Yaşıyoruz! Kaç günlüktür ki ömür, hesaplayanınız var mı? Sayılar, sadece var olana hükmeder... Ömür, varla yok arası bir bilmece. Bilmeceye rakamlar neylesin...

Kimsesizliğin alfabesidir sonbahar. Kaç evde yalnızlık ölüdür, kaç insanı unutmamışız, kaç zaman sonra hatırlanacağız... Ah bu hayat denilen şey, maziyle şimdinin arasında sıkışmış bir acıdan başka şey değildir. Birileri yazıyor birileri okuyor... Birileri de oynuyor. Hangisi sizin rolünüz?

Yahya Kemal Beyatlı'nın "Sonbahar" adlı şiirine bir kulak verelim isterseniz :

*Fânî ömür biter, bir uzun sonbahâr olur.
Yaprak, çiçek ve kuş dağılır, târümâr olur.
Mevsim boyunca kendini hissettirir vedâ;
Artık bu dağdağayla uğuldar deniz ve dağ.
Yazdan kalan ne varsa olurken haşır neşir;
Günler hazinleşir, geceler uhrevîleşir;
Teşrinlerin bu hüznü geçer tâ iliklere.
Anlar ki yolcu, yol görünür serviliklere.
Dünyânın ufku, gözlere gittikçe târ olur,
Her gün sürüklenip yaşamak rûha bâr olur.*

*İnsan duyar yerin dile gelmiş sükûtunu;
Bir başka mûsikîye geçiş farzeder bunu;
Teslîm olunca va'desi gelmiş zevâline,
Benzer cihâna gelmeden evvelki hâline.
Yaprak nasıl düşerse akıp kaybolan suya,
Ruh öyle yollanır uyanılmaz bir uykuya,
Duymaz bu ânda taş gibi kalbinde bir sızı:
Farketmez anne toprak ölüm mâceramızı.*

Şairlere hep kulak verin; onların kötülüğü olmaz, düşmanlığı olmaz, hainliği olmaz... Şairlerin sonbaharı olur, acısı olur, yarası olur, sevdası olur, imgeleri olur... Yani şiiri olur.

Bir sonbahar sabahındayım yine. Birileri kuşları ıslığıyla çağırıyor, yem vermek için. Birileri martılara ekmek atıyor, birileri kedileri besliyor, birileri köpekleri... Yani bu mevsim, birileri birilerini yaşatmak için mücadele ediyor... Ne güzel şey mücadele etmek. Hem de sonbaharda...

Kim bilir belki bir daha sonbaharımız olmayacak... Olsun!

